

Droom

Ik ben gek op olifantenpaadjes. Olifantenpaadjes zijn niet-officiële weggetjes voor wandelaars en fietsers. Weggetjes die een lange neus maken naar stijlvol aangelegde trottoirs, verkeersveilige versperringen en andere ruimtelijke creaties die vanachter de tekentafel zijn bedacht. Mensen willen nu eenmaal snel van A naar B en wijkt een pad te veel van dat streven af, dan gaan ze hun eigen route maken.

In de afgelopen zeven jaar ben ik het olifantenpaadje ook gaan zien als metafoor voor alternatieve behandelingen. Door een niet-aflatend ongemak in mijn schouders, nek en rug, ging ik na jaren van vergeefse behandelingen in het reguliere circuit, op zoek naar een andere vorm van pijnbestrijding. Eentje die bij voorkeur niet alleen mijn schouders, maar ook het leven als geheel wat zachter kon maken. Een pijnstillertje voor de ziel zogezegd.

Zo gepreoccupeerd als ik met mijn schouders was, zo weinig aandacht had ik voor mijn ziel. Ik verdwaalde al in het woord zelf, laat staan dat ik de route ernaartoe kon ontwarren. Maar vanaf het moment dat ik mijn olifantenpaadje begon te vormen, kwam ik toch steeds wat dichterbij de vraag: wat wil mijn *ziel* eigenlijk?

Het beeld dat daarbij in me opkomt is dat van het stille oog in de kern van een orkaan. Als dat stille oog mijn ziel is, dan bevond ik me jarenlang in de storm eromheen. Die storm is het maatschappelijke leven; dat enorme conglomeraat van mensen, ideeën, overtuigingen en meningen waar maar geen einde aan lijkt te komen en waarin ook ik voortdurend op zoek was naar mijn plek.

Ik was zo druk bezig om me staande te houden, dat ik onmogelijk bij de windstille kern kon komen. Maar ook al stond ik in de storm, ik wist wel dat die stille kern er *was* en ik wist ook dat het me goed zou doen als ik haar net zo intens kon voelen als de storm eromheen.

Ik had tien jaar last van nek- en schouderpijn zonder dat iemand die pijn kon wegnemen. Injecties gaven hooguit even wat verlichting, maar een echte oplossing boden ze niet. De onuitgesproken code waar ik me al die tijd aan hield, was: *Niet zeuren, het kan altijd erger*. En het *kón* ook veel erger, maar het eerlijke antwoord was ook dat de pijn me soms wanhopig maakte.

In plaats van me af te vragen waar de pijn vandaan kwam, deed ik er alles aan om hem als een vervelende indringer van me af te slaan. Dat deed ik nu eens via een strak regime van dagelijkse oefeningen, dan weer via

pijnstillers, maar wat ik al duwend helemaal uit het oog verloor, was dat ik die indringer óók was.

Pas toen ik na jaren duwen moegestreden was, gunde ik mezelf een beetje rust. Ik stopte met de oefenschema's en de pijnstillers en nam de veerboot naar Terschelling. En daar, in een piepklein huisje in de haven, droomde ik het antwoord in.